

EL MÓN ÀRAB I L'ARSENAL NUCLEAR D'ISRAEL

Khalid Amayreh

www.xpis.ps

20/04/2009

www.rebellion.org

Traduït de l'anglès al castellà per Beatriz Morales Bastos

La cridanera campanya israeliana contra el programa nuclear iranià és, sens dubte, un exemple clàssic de la obscena hipocresia d'Israel al respecte. Després de tot, Israel va ser qui va introduir les armes nuclears a l'Orient Mitjà fa més de quatre dècades, amb el coneixement i aquiescència de les potències occidentals.

Per primera vegada al 1968 la CIA va arribar a la conclusió de que Israel havia començat a produir armes nuclears, però pocs detalls van sortir a la llum fins al 1986 quan Mordechai Vanunu, un ex-tècnic de les instal·lacions nuclears de Dimona, va donar al Sunday Times unes descripcions detallades que van dur a analistes de defensa a qualificar l'Estat jueu de sisena potència nuclear.

Avui es creu de forma generalitzada que Israel posseeix entre 250 i 300 armes nuclears, juntament amb els seus sistemes de llançament que inclouen míssils de Yariho (Jericó) i els avions de guerra de llarg abast F-15 i F-16.

No s'ha ni de dir, aquests míssils nuclears no apunten a Berlín o a Varsòvia, sinó a capitals àrabs com El Caire, Damasc i Teheran.

Israel ha negat sistemàticament posseir armes nuclears i durant molt de temps ha repetit fins la náusea el vague abracadabra de que "Israel no serà el primer Estat en introduir armes nuclears a la regió".

Però en els últims anys alts càrrecs israelians han començat a admetre, encara que sigui tàcitament, que Israel és en realitat un sòlid Estat nuclear.

El 12 de desembre de 2006 el primer ministre israelià Ehud Olmert va dir al canal alemany Sat. 1 que "Iran amenaça oberta, explícita i públicament amb esborrar a Israel del mapa. Pot afirmar que quan aspiren a tenir armes nuclears es tracta del mateix nivell que Estats Units, França, Israel i Rússia?".

Els estrategues israelians afirmen que l'Estat jueu necessita l'element dissuasori de les armes nuclears com un "escenari catastròfic" o "una arma d'últim recurs" per impedir la possible destrucció del "Tercer Temple".

Però aquesta afirmació sembla ser tan mentidera i hipòcrita com la mentida d'Estat de que Israel no serà el primer en introduir armes nuclears a la regió.

D'aquí es pot argumentar fermament que l'objectiu de l'arsenal nuclear d'Israel no és merament "l'autoprotecció" o "l'autopreservació" sinó un engrandiment estratègic i expandir la seva supremacia militar per tot Orient Mitjà, des d'Iran a Marroc. Quan això es tradueix a un llenguatge polític senzill s'arriba a la inevitable conclusió de que l'últim objectiu d'Israel és esclavitzar a milions de musulmans i cristians, des de Teheran fins a Mauritània i des d'Istanbul fins a Jartum.

Això no és una valoració paranoica de la doctrina i les intencions israelianes, sinó que és una lectura correcta i realista del pensament col·lectiu d'Israel.

Del Nil a l'Eufrates

Segons el difunt Yisrael Shahak, autor d'Història jueva, religió jueva: el pes de tres mil anys, algunes autoritats rabíniques veuen les fronteres d'Israel de la següent manera: al sud, tot el Sinaí i parts del nord d'Egipte fins als voltants d'El Caire; a l'est, tota Jordània i una gran part d'Aràbia Saudita, tot Kuwait i part d'Iraq al sud de l'Eufrates; al nord, tot el Líban, tota Síria i gran part de Turquia! (fins el llac Van) i a l'oest, Xipre.

Segons Shahak, aquest no és, com es podria pensar, un punt de vista anecdòtic entre una excèntrica classe rabina, al contrari, a Israel s'ha publicat, sovint amb subsidis estatals i altres formes de recolzament, un enorme cos d'investigació i discussió erudita basats en aquestes fronteres, plasmat en atles, llibres, articles i formes de propaganda més populars. Shahak afegeix que hi ha influents figures religioses a Israel que creuen que tard o d'hora Israel haurà de conquerir aquests països basant-se en que fer-ho és un acte manat per la divinitat.

Aquesta és la raó per la que els musulmans haurien d'estar vigilants i en constant alerta en relació a les veritables intencions d'Israel. Els Estats musulmans també haurien de prestar més atenció al que fa Israel i menys al que diu Israel.

Al 1979 Israel va atacar i va destruir una planta nuclear iraquiana a Bagdad i al 1986 Israel va bombardejar el quarter general de la OAP a Tunísia. Una dècada després agents del Mossad van assassinar a Khalil al Wazir (Abu Jihad), el número dos de Fatah, a casa seva, també a Tunísia. També es creu que Israel està duent a terme varies operacions encobertes a varis països àrabs i islàmics, més recentment al Sudan. A més, es creu que agents israelians són responsables de la misteriosa desaparició de molts científics àrabs i més recentment iranians en un agosarat esforç per frustrar el desenvolupament de qualsevol base tecnològica sòlida a qualsevol país musulmà que pugui plantejar una amenaça per l'hegemonia i supremacia regional d'Israel.

Als últims anys alts càrrecs israelians han amenaçat amb exterminar a tots els països musulmans i àrabs de la regió. L'actual ministre d'Afers Exteriors,

Avigdor Lieberman, va suggerir que Israel hauria de llançar una bomba nuclear sobre Gaza durant el recent atac genocida contra el bloquejat territori coster. Aquest mateix Lieberman ha declarat que Israel hauria de bombardejar la presa d'Asuan egípcia i fer tornar a Teheran a l'Edat Mitjana. Matan Vilnaai, un altre dirigent militar israelià, va amenaçar amb infligir un holocaust a Gaza, una amenaça parcialment complerta quan Israel va llançar la mort sobre Gaza per terra, mar i aire, i va utilitzar armes espantoses com el fòsfor blanc que va incinerar a centenars de nens palestins.

Aquestes amenaces mai s'haurien de prendre a la lleugera, especialment les seves víctimes potencials, és a dir, els àrabs, iranians i turcs, i probablement també altres pobles. Aquest és un assumpte enormement greu que ha de ser tractat amb l'extrema seriositat que es mereix. I, en tot cas, no hauríem d'arriscar-nos quan el que està en joc és la nostra pròpia supervivència, la nostra pròpia existència. Això és el que fan tots els països seriosos, així que, per què nosaltres no?

Reitero que hem de prestar atenció al que fa Israel, no al que diu. I el que fa i ha estat fent Israel demostra que aquest Estat amb mentalitat criminal suposa una amenaça existencial real per cada país àrab i musulmà a Orient Mitjà i més enllà.

Al 2006 Israel va fer ploure mort sobre el Líban al llançar de 2 a 3 milions de bombes de fragmentació que van matar i mutilar (i seguiran matant i mutilant) a civils, pastors, agricultors i camperols libanesos, i a famílies que menjaven a l'aire lliure prop de les seves cases. I a Gaza recentment Israel va fer ploure la mort sobre una població essencialment presonera que, contràriament als desitjos d'Israel, va oblidar morir-se discretament i va haver de ser incinerada i exterminada amb fòsfor blanc llançat des de les altures. Aquesta obscena carnisseria va ser observada a tot el món, i cap país àrab o musulmà es va moure, ni tan sols va considerar el fet de moure's, per rescatar als palestins indefensos que estaven pagant el preu de la debilitat musulmana.

Això reclama una última pregunta i és, com han de relacionar-se els musulmans amb aquesta bogeria, amb aquesta arrogància de poder, amb aquesta amenaça existencial per part d'un Estat satànic que creu tenir dret a infligir mort i destrucció a altres pobles i a altres països? Seguirem simplement amb l'antiga pràctica ignominiosa d'entregar als nostres fills com a ofrendes pel sacrifici a l'altar jueu d'insolència? Seguirem col·locant a les nostres dones i als nostres nens morts a files amb l'esperança de guanyar-nos la simpatia d'un món que només respecta el poder militar? Seguirem esperant que hi hagi un canvi al cor o al poder de qui arriba a la Casa Blanca?

Amb tota rotunditat, l'arsenal nuclear d'Israel no és una amenaça passatgera. No desapareixerà, no serà neutralitzat fent gala de "més moderació" per part de les "capitals de saviesa" al món àrab (capitals de la impotència seria una descripció més verídica).

Tots sabem que Israel i els dirigents sionistes de tot el món interpreten la moderació i la mentalitat a favor de la pau per part dels dirigents àrabs com

una expressió de por, de covardia i de debilitat. Només s'ha de llegir la premsa hebrea per veure com veu Israel la moderació i la bona voluntat àrabs.

De fet, l'amenaça nuclear d'Israel es farà més real i més tangible en els propers anys quan forces jueves manifestament feixistes prenguin el control dels arsenals nuclears d'Israel. No és qüestió de "si" passa, sinó de "quan" passarà. Imaginin simplement com serà Orient Mitjà i la resta del món quan persones de l'estil de Lieberman o els gurus del Yichud ha'leiumi o ha'Bayt ha'Yehudi obtinguin el control de les entre 250 i 300 armes nuclears.

A nosaltres, els musulmans, no ens falten recursos per ser poderosos i per dissuadir als nostres enemics. El que ens falta és la voluntat de ser lliures, d'estar units, de ser sobirans i veritablement independents. Per consegüent, a què esperem? A que Israel ataqüi La Meca i Medina, una possibilitat, que donada la nefanda naturalesa de l'entitat sionista, mai s'hauria de descartar?

És més, qui hauria de dissuadir a Israel perquè no s'embarqui en allò inconcebible, per què parlar de rebutjar-lo? Egipte? Aràbia Saudita? O potser els hedonistes, analfabets i ignorants xeics, emirs i reis que creuen que erigir alts edificis és la última mostra de progrés i civilització?

La resposta està clara. I, per desgràcia, només un país a la regió, a part de l'agressor Israel, és seriós en relació a protegir al seu poble d'un atac exterior de proporcions genocides. Aquest país hauria de ser alabat i elogiat per la seva digna determinació de ser lliure i no castigat per impotents Estats àrabs que segueixen cedint la seva sobirania a Estats Units.